Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 1. | Den 1. Januar 1898. | 47de Aargang.

Tale af Ældste Anthon H. Lund,

holdt i Salt Lake City, den 4. Oktbr. 1897.

Jeg glæder mig ved det Privilegium, jeg denne Formiddag nyder, at mødes med Eder, mine Brødre og Søstre, og at høre vor Præsident tale til os. Jeg er meget glad ved, at han er iblandt os og er i Stand til at tale saaledes, at vi Alle kunne høre ham. Dette er vort Jubilæums-Aar — halvtreds Aar, siden vi ankom til disse Bjerge —, og vore Tanker dvæle mere eller mindre ved Zions Historie, siden Folket nedsatte sig her, da dette Land var en øde Ørken. Vi have sammenlignet vor Stilling nu med den Tilstand, som da herskede, og vi have uden Tvivl Alle været fyldte med Taknemlighed mod Herren, fordi han saa rigeligt har velsignet sit Folk, og skjønt de have gjennemgaaet Prøvelses-Tider, saa have de dog set hans altstyrende Forsyn tilkjendegivet til deres Gavn og Velsignelse. Zion har nydt Fremgang, Folket er blevet velsignet baade timeligt og aandeligt, og medens de have søgt at opbygge Zion her hjemme, have de ikke glemt den store Pligt, som paahviler dem, at udsende Mænd til de forskjellige Nationer for at forkynde Evangeliet. Og Herren har været med dem, saa at de have været i Stand til at bringe Tusinder til Sandheds Erkjendelse. De bedste Rapporter komme til os fra de forskjellige Missioner, og de vise, at Herren endnu er med sine Tjenere, og at deres Arbejde krones med større Fremgang, end det har været Tilfældet i mange Aar. Dette glæder og fryder vore Sind, idet vi se, at Guds Værk trives.

Vi ere forsamlede i denne Formiddag for at begynde vor Konference. Jeg tænker ofte, hvilken stor Velsignelse disse Konferencer ere for de Hellige, idet de komme sammen fra de forskjellige Dele af Zion, forny gamle Bekjendtskaber, samles under Herrens Aands Indflydelse og lytte til hans Tjeneres Raad og Formaninger, som ere givne til deres Opbyggelse og Gavn. Disse ere Vederkvægelses-Tider for de Hellige, og de ere ikke Noget, der med Tiden har udviklet sig af de Systemer,

som Gud har aabenbaret; men det var fra Begyndelsen ordineret og beskikket for de Hellige at komme sammen ved disse Lejligheder. Der er denne Forskjel mellem Guds Værk og Menneskeværk, at Guds Værk har en fuldkommen Skaber; hvad han befaler er ikke eksperimentalt, men Noget, som er forudkjendt, Følgerne vides, før Loven bliver givet. Ved at ransage Guds Ord, som det er givet gjennem hans Profeter, lære vi, at han lige saa vel for Tusinder Aar siden kjendte det, som var bedst for hans Folk, som han kjender det i Dag, og at, naar Profeterne talte om Zion, da saa de det, forstod, hvorledes det skulde bygges, og kunde forudsige Herrens Handlinger med sit Folk.

Vi ere komne til dette Land for at opbygge et Zion til vor Gud. Jeg haaber, at vi ikke have forglemt Hensigten med vort Komme. Jeg haaber, at vi kunne regnes med blandt Arbejderne i Zion. Herren har sagt, at Arbejderne i Zion skulle virke for Zion, og han tilføjer: „Dersom de arbejde for Penge, skulle de omkomme." Jeg tror, det var Profeten Nephi, som skrev disse Ord. De ere skrevne i et Kapitel, som omtaler vor Tid. Efter at have beskrevet, hvad der skulde ske fra hans Tid til Nutiden, omtaler han Fremkomsten af Mormons Bog og Zion. Hvor forunderligt er det ikke, at Menneskene ikke kunne fatte de tydelige Beviser for dens Sandhed, som Mormons Bog selv indeholder.

Tanken at opbygge et Zion var ikke almindelig blandt de Sekter og Religionspartier, som Joseph Smith var bekjendt med. Mænd have sagt, at Mormonismen er et System, som er dannet af andre Religioner. Vi benegte dette. Vi paastaa, at den er givet af Gud, at den er det samme Evangelium, det evige Evangelium, som blev givet til Folket i forrige Dage, og som er gjengivet i vore Dage. Ved at undersøge Evangeliet, som det er gjengivet ved Profeten Joseph, ville I finde, at det indeholder mange Ting, som ikke findes hos andre Sekter eller i andre Religioner. Indsamlingen var en Ide, som ikke noget religiøst Folk troede paa, da Joseph Smith fremkom; men i Mormons Bog, som blev udgivet, før denne Kirke blev organiseret, siges der tydeligt, at der skulde være en Indsamling, at Folket skulde samles fra de forskjellige Nationer paa Jorden.

Profeten Nephi giver os, idet han taler om Zion, Karaktertræk, som skulde findes i de sidste Dages Zion. Blandt dem var dette, at der ikke skulde findes Præstelist, og han siger, at Præstelist er at prædike med den Hensigt for Øje, at vinde Fordel eller Indflydelse blandt Folket. Dette forbyder Herren. Han siger, at Folket skulde arbejde for Zion. Dette skulde være Hensigten med deres Indsamling — deres Livs ene Maal og Tragten — at arbejde for Zion og ikke have noget Andet som Livets Maal. Dersom de virke i det Øjemed at tjene Penge, siger Herren, at de skulle omkomme. Hvor ofte have vi ikke set dette opfyldt! De, som have forglemt, hvorfor Herren kaldte dem fra deres Hjem og samlede dem her, og som have sat det som deres Livs Maal at tjene Penge, ere omkomne aandeligt; de have tabt Troen, som en Gang var saa stærk i deres Bryst, at de vare i Stand til at forlade Alt, som var dem kjært, og samles her. Vi burde lægge os denne Lektie paa Sinde. Vi ønske at være Arbejdere i Zion og virke for Zions Sag og ikke i nogen anden Hensigt — det vil sige ikke have noget Andet som Livets Maal. Det er ikke forbudt os at arbejde for Penge. Vi ere nødte til at gjøre det for at fortjene Livets

Ophold, men Profeten mente, at vi ikke skulde gjøre det til Livets største Opgave at samle Rigdom. Kjærlighed til Penge er Roden til alt Ondt, siges der med Sandhed. Ikke for Pengenes Skyld, thi dersom de bruges paa en rigtig Maade, kunne de frembringe store Velsignelser. Men jeg er bange for, at der er Mange, som ikke ere villige til ret at bruge denne Velsignelse. Vi skulle visseligen ikke søge denne Verdens Rigdomme først. Vi ønske at virke paa den Maade, som vil være til mest Gavn og Nytte for Opbyggelsen af Zion her paa Jorden. Dersom vi først søge Guds Rige og hans Retfærdighed, har han lovet, at disse andre Ting skulle blive os tillagte. Vi have fundet Guds Rige, men vi ønske ogsaa hans Retfærdighed, hvilket betyder, at vi gjøre Ret i alle Ting mellem Mand og Mand, at vi ikke forglemme at gjøre Ret mod vor himmelske Fader, ejheller imod os selv.

Herren har givet os visse Bud at adlyde. Vi ville finde, at de ere til vort eget Gode. Disse Befalinger ere givne af en kjærlig Fader til sine Børn. Han har set vor Stilling og de Omstændigheder, som omgive os, og hvad han har anordnet er beregnet til vort største Gavn. Dersom dette er Tilfældet, da burde vi Alle ønske og søge at holde hans Bud. Vi ønske at gavne os selv, ja, denne Følelse er endog saa stærk i os, at vi ofte paa Grund af vor Egenkjærlighed forglemme, hvad Retfærdighed er. Men dersom vi ville arbejde for vort eget sande Vel, ville vi holde Guds Love, søge hans Retfærdighed, prøve at opbygge hans Zion paa Jorden og lytte til de Raad, som han giver os gjennem sine Tjenere. Dersom vi gjøre dette, vil den højeste Grad af Lyksalighed blive os tildelt, og vi ville være i Stand til at udføre vor Del i at fremme Guds Sag paa Jorden.

Maa Gud velsigne sine Hellige. Maa hans Rige trives. Maa hans Tjenere være velsignede i deres Arbejde. Dette er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

(The Church and Farm.)

Filosofien af Evangeliet.

(Af Ældste J. H. Ward.)

I. Kapitel.

Vantroens Urimeligheder.

Evangeliet er i Sandhed et herligt System. Lad os søge at fatte det i det rette Lys, oplade vore Sind til at modtage det, at vi i det Mindste til Dels kunne forstaa dets Storhed og skatte dets Skjønhed.

De særegne Mangler af den Tidsalder, hvori vi leve, fordre vor dybe og omhyggelige Overvejelse. Der har aldrig været en Tid i Menneskeslægtens Historie, da Lærdom og almindelig Oplysning har haft en saa stor Udbredelse som i denne Tid. Pressen udsender bestandigt sine Millioner af trykte Sider, der spredes vidt og bredt som Træernes Blade i Løvfaldstiden. Bøger, som omhandle alle mulige Emner, kunne kjøbes billigt, og Tidsskrifter, Journaler

og Aviser, baade gode og slette, tiltrække sig de Unges Opmærksomhed.

Aldrig har der været en Tid, der har udfoldet en mere anstrengt Virksomhed end den nuværende. Hvem kan passere de opfyldte Gader i de store Byer, lytte til Lokomotivets Pulsering, Maskinernes Summen, se de forskjellige Maader, hvorpaa Elektricitetens Kraft anvendes, skue de lange Jernbanetog, som drives med Ild og Vand fra Land til Land, eller de prægtige Skibe, der glide hen over det mægtige Dyb, uden at føle, at dette er en alvorlig og virksom Tid?

Og denne alvorlige, virksomme og tænkende Tidsalder fordrer en Religion, der har Liv og Kraft i sig. Ikke en Religion af kolde, tomme Former og snever Sektvæsen, men en Religion, som vil tilfredsstille Forstanden med sin Sandhed, røre Hjærtet med sin Kjærlighed, bøje Viljen ved sin overbevisende Kraft, glæde Sindet ved sin Skjønhed og opfylde Sjælen med sin Storhed. En Religion behøves, som vil fængsle hele Menneskets Natur og vinde hans frivillige og hengivne Hyldning; en Religion, som bærer Indtryk af dens Skaber, og som, iklædt alle Elementerne af Sandhed og Retfærdighed, Skjønheden og Herligheden af Kjærlighed og Magt, skal æres af Alle, som elske Sandheden, og frygtes af Alle, som elske Løgn.

Det er en saadan Religion, Evangeliet aabenbarer. Der er ingen Modstrid mellem Filosofi og Tro, mellem Videnskab og Religion, hvorledes det end sommetider kan se ud for os; i Virkeligheden er der fuldstændig Overensstemmelse. Evangeliet indbefatter al Filosofi.

Der er en skeptisk Periode i de fleste unge Mænds Liv, da de ere meget tilbøjelige til at tvivle. Da drager han sine tidligere Overbevisninger i Tvivl; da gjør han Indvendinger mod sine forudfattede Meninger og er i stor Fare for uden Maal at drives omkring af Bølgerne paa Vantroens vidtstrakte Hav, jaget af ethvert Lærdomsvejr og et Offer for enhver Theori, som opstaar i Menneskets opfindsomme Hjerne.

Paa dette Punkt er den unge Mands Tro paa Gud og Mennesker i Fare for at blive bortskyllet paa Grund af Misforstaaelse af Videnskabens virkelige Lærdomme, og ved deres Eksempel, som søge at undskylde deres eget ugudelige Levnet ved at plædere Vantro. Denne Periode af Skepticisme kommer tidligt i Livet, ofte medens han studerer ved et Universitet eller Kollegium, naar han begynder at tænke og handle for sig selv. Det er intelligente, ivrige, unge Mænd med Hjerne og Evner, der ere mest udsatte for at blive berørte af Tidens Skepticisme.

Mange af disse unge Mænd ere oplærte i Søndagsskolen; i 19—20 Aars Alderen kommer der imidlertid en Forandring over dem. De føle Styrken og Aandskraften af vaagnende Manddom og den Utilbøjelighed mod Autoritet, som er karakteristisk hos unge Mænd i denne plastiske Periode. Et ungt Menneske lytter til lærde Mænd, der forkaste Religion; han læser nu og da et Tidsskrift, fyldt med Tvivl og Antydninger, og han begynder at tænke, at al hans Tro kun er en Følge af hans Opdragelse, og at han under andre Forhold ligesaa godt kunde være bleven en Confucian, en Buddhist eller en Mahomedaner. Maaske han møder en oplyst, men skeptisk Ven, som fortæller ham, at Religion er Bedrageri, og at Bibelen kan være en meget god Bog, men den er uden guddommelig Oprindelse. Han siger med andre Ord, at disse Ting kunne være passende at tro paa for Kvinder og Børn, men hvad

ham selv angaar, har han lagt denne Tro tilside tillige med sit Barndoms Legetøj.

Vor unge Ven lytter med Begjærlighed til alt dette Nonsens, indtil han tilsidst foregiver at tro, at Verden dannedes ved et Tilfælde, regjeres tilfældigt, og at alle Ting, der eksistere, kun ere Resultater af Tilfældet.

Men der er en komisk Side ved dette Spørgsmaal saavel som ved saa mange andre. Professor Agassiz bemærker viseligen: „Mænd tale ofte paa en meget lærd Maade om det, som de kjende meget Lidt til." Jeg kjender ikke noget mere Latterligt end at se en af disse saakaldte videnskabelige Skeptikere, som neppe kjender Forskjellen paa en Hvepses Ben og en Billes Horn, og som dog vil paatage sig at udelukke den Almægtige og tale om Fremskridt og Kultur, som om den Paagjældende var det mærkværdigste Vidundermenneske i den Tidsalder, hvori han lever.

Det er nok til at vække Modbydelighed hos ethvert ærligt Menneske at se en af disse litterære Lapse med Darwins Værker under den ene Arm og en Kasse med gjennemstukne Græshopper og Sommerfugle under den anden og høre ham tale om Huxleys „Første Skabelse", „Naturlige Udvalg", „Nebular Hypothese" og „Den levende Natur", medens han med hvert Ord, hver Tone og Bevægelse tilkjendegiver, at den, som er af en anden Mening, maa være meget uvidende og neppe værd at lægge Mærke til.

Men det Morsomste er dog det, at disse Videnskabsmænd, som de prise saa højt, ikke ere enige. Darwin angriber Lamarch; Walace modbeviser Cope, og Herschel fordømmer Ferguson. Hvor mange Kulører findes der i en Solstraale? Syv, siger Newton; kun tre, siger David Brewster. Hvor højt over Jorden stiger Aurora Borealis eller Nordlyset? To og en halv Mil, siger Professor Lias; et hundrede og sem og treds, siger Professor Tumming. La Place siger, at Maanen blev ikke sat paa det rette Sted, den skulde have været stillet fire Gange saa langt borte, medens Professor Lionville just i rette Tid kommer med den vidunderlige Meddelelse, at Skaberen forstod sin Gjerning og satte Maanen netop paa den rette Plads.

Hvor langt borte fra Jorden er Solen? Mindre end en Million Mil, siger Zadkiel; seks og halvfjerds Millioner Mil, siger La Caille; to og firs Millioner, siger Humbolt; halvfems Millioner, siger Henderson; et hundrede og fire Millioner, siger Mayer. Altsaa kun en lille Forskjel paa et hundrede og tre Millioner Mile eller meget længere, end en Person kunde rejse i de paafølgende to Aarhundreder, hvis han kunde leve saa længe, og hvis han rejste med en Hastighed af halvtreds Mil i Timen. Og dog, midt i al denne Forvirring og Modsigelse opfordres vi til at opgive det inspirerede Ord og sætte vort Fremtids-Haab til de elendige Paafund af selvmodsigende Filosofer.

Et andet Eksempel paa Vantroens Daarskab er den Kjendsgjerning, at Skeptikere gribe efter næsten alt Muligt for at opholde deres Tro. Rundt omkring os i alle Klasser af Samfundet findes Mænd, som ville fortælle os, at Hinduernes Veda og Shaster ere meget mere paalidelige end Optegnelserne af Moses, Esajas, Paulus, Nephi eller Joseph. De fortælle os, hvilke ophøjede Filosofer Brahma og Confucius vare, medens de paa samme Tid ikke have læst et Ord af deres Lære eller endog set et Bind af deres Værker. Alt, hvad de vide om dem, er, hvad en eller anden sandhedshadende Vantro har fortalt dem.

Men lad os undersøge nogle af disse vidunderlige Skrifter. Socrates, en af de største hedenske Filosofer, tilstaar: „Vi maa nødvendigvis vente, indtil Nogen kommer fra ham, der har Omsorg for os Alle, og underviser os om, hvorledes vi skulle opføre os mod Gud og Mennesker."

Plato erklærer: „Vi kunne ikke af os selv vide, hvad der vil behage Gud; det er nødvendigt, at en Lovgiver bliver sendt fra Himlen for at belære os." Og han tilføjer: „O, hvor jeg længes efter at se den Mand!" (Plato's Republic, Book IV and VI.)

Hvem har ikke været vemodig berørt af den døende Socrates' Ord: „Jeg gaar nu ud af Verden, og I skulle vedblive i den, men hvem af os der faar den bedre Del er skjult for Alle med Undtagelse af Gud." Og den indiske Filosofi er ikke bedre. For nogle Aar siden, da Veda og Shaster ved orientalske Lærdes Hjælp bleve oversatte og trykte i europæiske Sprog, opsteg et højt Raab fra de Vantros Lejr. „Her," sagde de, „er den sande Kronologi. Herefter maa de jødiske Optegnelser forstumme." Selvfølgelig stode de indiske Bøger en Tid meget højt hos dem, som ikke kjendte videre til Sagen.

Naar vi nu tage i Betragtning, at disse Beretninger foregive at naa tilbage gjennem „Mahayugs" eller Epoker af 4,320,000 af vore Aar, at 1,000 af disse Epoker udgjøre en „Kalpa" eller en Dag af Brahmas Liv — Nætterne ere af samme Længde —, og at hans Liv bestaar af 100 Aar af saadanne Dage og Nætter, kunne vi med Lethed se Urimeligheden af Optegnelserne. I disse Værker findes ogsaa Beretninger om de syv store Kontinenter i Verden, adskilte ved syv Floder og syv Bjergkjæder, 400,000 Mile høje; om deres Kongeslægter, og der fortælles, at en af Kongerne havde 10,000 Sønner og en anden 60,000; om vidunderlige Formørkelser, Kometer og Vandfloder, af hvilke sidste syv ikke alene bedækkede Jorden til Toppen af de umaadelig høje Bjærge, men endog naaede til Polarstjernen. Dog citeres disse Værker af Vantroende som paalidelige og værdige til oplyste Væseners Tiltro. (Duffs Indien, Side 127.)

Ej heller ere Forjættelserne angaaende det tilkommende Liv mindre urimelige end det Foregaaende. „Sig mig," sagde en rig Hindu, som havde givet al sin Rigdom til Brahminerne, der omringede hans Dødsleje, paa det at hans Synder maatte være ham tilgivne, „hvad skal der blive af min Sjæl, naar jeg dør?" Præsten svarede: „Din Sjæl vil tage Bolig i en hellig Ko." „Og derefter?" spurgte den Syge igjen. „Den vil forplante sig til Legemet af en guddommelig Paafugl." „Og derefter?" „Vil den vandre til en Blomst." „Men hvor, o hvor, gaar den hen tilsidst?" udraabte den døende Mand. „Hvor gaar Sjælen hen tilsidst? Ja, det er det store Spørgsmaal."

Medens de britiske Vantro beundrede Hinduernes hellige Optegnelser og fremholdt dem for Verden som højere og bedre end Guds Ord, vare de franske Skeptikere beskjæftigede med et lignende Arbejde. Da Napoleon gjorde Indfald i Ægypten i 1798, ledsagedes han af et Korps Videnskabsmænd. Nogle af disse opdagede i Loftet af et Tempel i Dendera i Øvre-Ægypten en Stentavle, bedækket med forunderlige Skrifttegn. Det antoges, at disse Skrifttegn vare en Fremstilling af de relative Stillinger, som Solen, Maanen og Stjernerne indtoge paa den Tid, da Templet blev bygget, og nu udregnede de, at dette ikke kunde være sket for mindre end 17,000 Aar siden. Denne Stentavle

toges fra Templets Loft og førtes til Frankrig, hvor den blev indsat i det nationale Bibliothek i Paris. Tusinder kom for at se dette antediluvianske Monument, og vantro Fortolkere savnedes aldrig til at meddele de Besøgende, at denne mærkværdige Sten beviste, at hele Bibelen var en Række Usandheder. En af Opdagerne, som siden blev Professor ved Universitetet i Breslau, udgav et Skrift, betitlet: „Uomstødeligt Bevis for, at Jorden i det Mindste er ti Gange saa gammel, som Bibelen lærer." Dette efterfulgtes i de paafolgende 30 Aar af Snese lignende Skrifter, og der blev bestandigt føjet Noget til disse Angreb paa den hellige Skrift, indtil det blev en almindelig Udtalelse, at denne Sten beviste, at „Ægyptens Præster graverede Astronomi paa deres Pyramider 10,000 Aar, førend Adam blev født." Det rokkede slet ikke deres Tiltro, at vise Mænd ikke kunde enes om, hvor gammel Stenen var — der laa adskillige tusind Aar imellem deres Beregninger —, at ingen af dem kjendte endog de første Principper af det ægyptiske astronomiske System, og at ingen af dem kunde læse Hieroglypherne paa Stenen.

Men i Aaret 1832 blev den forunderlige ægyptiske Astronomi nærmere undersøgt, og da viste det sig, at den Gjenstand, som havde vakt saa stor Opmærksomhed, kun var en Kalender-Sten, en Tidsmaaler, og at Solens, Maanens og Stjernernes Stilling var saaledes givet for at sætte den almindelige Jagttager i Stand til at følge Beregningen. Ved Hjælp af Rosetta-Stenen, som ydede en Nøgle til disse Hieroglypher, lærte tilsidst Champolion og Andre at læse Indskriften paa de ægyptiske Oldtidslevninger.

Rosetta-Stenen blev opdaget af de Franske i 1799 ved Rosetta i Ægypten. I fuldstændig Tilstand var den en Tavle af sort Basalt, 3 Fod høj, 2 Fod og 5 Tommer bred og havde en Tykkelse af 10 Tommer. Indskriften var i tre Sprog — Koptisk, Græsk og gammelægyptiske Hieroglypher og fandtes saaledes at være en Nøgle til de hieroglyphiske Skrifttegn paa den førstnævnte Stentavle. Ved den nærmere Undersøgelse, som denne nu blev underkastet, opdagedes det, at Navnene Venus, Mars, Jupiter og Saturn vare indgraverede paa Stenen, hvilket ogsaa var Tilfældet med Navnene paa de romerske Kejsere Tiberius, Claudius, Nero og Domitian. Indskriften aabenbarede endvidere den Kjendsgjerning, at der aldeles ingen Henthydning var til Ægyptens Oldtidshistorie. Templet, hvorfra Stenen blev taget, var simpelthen et hedensk, romersk Tempel, opført mellem det 14. og det 81. Aar af den kristne Tidsregning.

Selv nu, da Videnskab og Civilisation have naaet Højdepunktet, finde Astrologer, Medier, Clairvoyanter og Sandsigere en lønnende Beskjæftigelse blandt dem, som anse sig selv for at være for lærde, vise og fremskredne til at tro paa Guds Ord. En vantro Foredragsholder bekjendtgjorde endog, at han vilde aabenbare Fremtidens Hemmeligheder til Enhver og kurere enhver Art af Sygdomme, naar der i et Brev til ham indlagdes nogle Haar, tagne ved den højre Tinding, og — en Ti-Dollar-Seddel. Med Hensyn til det tilkommende Liv have disse Vantroende forskjellige Orakler, Gisninger og Ideer, men aldeles ingen Beviser. Det Eneste, som det lader til, at de ere enige om, er at benægte Legemets Opstandelse.

Til saadanne vilde, urimelige Tanker hengiver det menneskelige Sind sig, naar det forkaster Evangeliet; kun ved dette bringes Liv og Udødelighed til Klar-

hedens Lys. For nogle Aar siden blev Robert Ingersol, Lederen for de amerikanske Fritænkere, kaldet til at tale ved sin Broders Baare. I denne korte Tale fandtes der mange herlige Tanker og Følelser, men helt igjennem den viste der sig tydeligt det Savn af guddommelig Aabenbaring og Ledelse, som selv Ingersol følte*).

*) Af Ældste J. H. Wards fortrinlige Værk „Filosofien af Evangeliet" er det vor Hensigt at optage en Række Kapitler; vi begynde i dette Nr. med 1ste Kapitel.
Red.

Den 1. Januar 1898.

Nytaars-Hilsen.

Tiden er atter oprunden, da vi vende et Blad i Tidens Bog. Det gamle Aar tælles nu iblandt de forbigangne, og vi se Tæppet blive løftet for Fremstillingen af et nyt Aars Begivenheder. Og som vi nu skue tilbage paa Alt, som Tidens vekslende Strøm i det svundne Aar har bragt os, Godt eller Ondt, Glæder eller Sorger, da føle vi os taknemmelige for et kjærligt Forsyns Styrelse. Herrens Værk har i det forløbne Aar nydt megen Fremgang i disse de skandinaviske Lande. Antallet af vore Brødre fra Zion, som for Tiden arbejde i denne Mission, er maaske større, end det har været nogensinde tidligere; de have virket med Nidkjærhed og Held, og deres Arbejde har baaret rige Frugter. Det har været os en stor Glæde at se saa Mange løsrive sig fra Verden og annamme Sandheden og nu glæde sig i Evangeliets Lys.

De Hellige have paa en rosværdig Maade vist deres Tro i deres Gjerninger, idet de have søgt at leve efter Evangeliets Bud og Love og at støtte Herrens Sag efter bedste Evne, og den særdeles gode Fremgang, som er gjort paa mange Steder i Missionen, skyldes for en stor Del de Helliges Samvirken med vore Brødre, som arbejde i Missionens Tjeneste, idet de have aabnet Vejen og gjort det muligt for dem at stifte Bekjendtskab og komme i Berøring med Mange, til hvem de ellers slet ikke kunde have vundet Adgang. Vi paaskjønne meget de Helliges Bestræbelser i saa Henseende og ville fremdeles opmuntre dem til at fortsætte dette gode Arbejde, vidende, at Jesus siger: „Den, som bekjender mig for Menneskene, den skal Menneskenes Søn bekjende for Guds Engle. Og hvo, som skammer sig ved mig og mine Ord iblandt denne vanartige og syndige Slægt, ved den skal og Menneskenes Søn skamme sig, naar han kommer i sin Faders Herlighed med de hellige Engle."

Saavidt os bekjendt har Evangeliet nydt megen Fremgang i det forløbne Aar i alle Dele af Verden, hvor vore Missioner ere oprettede. Oppositionen er for en stor Del svækket og Mistro og Fordom imod os formindsket. Efterhaanden som Folket bliver oplyst og lærer os og den Sag, vi repræsentere, bedre at kjende, tabe vore Modstandere deres bedste Vaaben. Det hører til Sjældenhederne, at Regjeringen eller dens Embedsmænd lægge Hindringer paa vor Vej.

I enkelte Tilfælde have de her i Landet udstedt Forbud imod vore Møder, men saadanne Forbud have dog været indskrænkede til specielle og ikke almindelige Møder. Vi ønske helst at undgaa Alt, som kan lede til nogensomhelst Konflikt imellem os og de verdslige Autoriteter, og denne Fremgangsmaade ønske vi at anbefale til vore Brødre; at de i deres Fremfærd og Optræden søge at undgaa at vække unødvendig Opsigt og ikke indlade sig i offentlige Diskussioner med Nogen, da vi anse det for unyttigt og skadeligt. Vi bør ikke tale ilde om Gejstligheden, thi derved opvække vi deres Vrede, og de bruge deres Indflydelse imod os.

Tillad os at paaminde vore Brødre og Alle, som ere interesserede i Herrens Sags Fremme, om at bruge deres Indflydelse og Evne til at udsprede det trykte Ord iblandt Folket. I Særdeleshed ønske vi, at „Skandinaviens Stjerne" og »Nordstjärnan« maa finde endnu videre Udbredelse baade iblandt Hellige og Fremmede, og at de derigjennem maa nyde Opbyggelse, Undervisning og Glæde.

Idet vi prøve paa at skue ind i Fremtiden, finde vi, at vor Synskreds er meget begrændset, og af det tilkommende kjende vi kun det, som Herren vil aabenbare. Men som Guds Børn og Lysets Børn vide vi, at han vil styre Alt til vort bedste Gavn. Hvis vi ere trofaste i de Pagter, vi have indgaaet, da kunne vi med fuld Fortrøstning overlade vor Skjæbne i hans Haand.

Vi ere taknemlige mod vore Brødre og alle de Hellige, som saa trofast have staaet os bi i den forbigangne Tid. Vi ønske dem Alle af vort ganske Hjerte et godt og velsignet Nytaar.

Ankomst.

Følgende Missionærer fra Zion ankom som følger:

I November: Christian Petersen Hald fra Ephraim, Utah.

Den 25. December:

Zacharias Israelsen fra Hyrum, Ole C. Jensen fra Mayfield, Utah, og Christian Christensen fra Oxford, Idaho.

Vi byde disse Brødre hjerteligt velkomne.

Beskikkelse.

Ældsterne Hyrum Nielsen, John P. Andersen, Peter Christensen, Jens Larsen og Zacharias Israelsen beskikkes til at arbejde i Kristiania Konference.

Ældsterne Rasmus C. Petersen jun., Christian Christensen og Ole C. Jensen beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference.

Ældsterne Søren C. Christensen, Christian Petersen Hald og Joseph Jensen beskikkes til at arbejde i Aalborgs Konference.

Ældste Michael Ipson beskikkes til at arbejde i Stockholms Konference.

Ældsterne Charles F. Carlsen, Adolph Fredrick Elggren og Isaac P. Petersen beskikkes til at arbejde i Gøteborgs Konference.

Ældsterne Arnold Nielson og Rasmus Nielson beskikkes til at arbejde i Skåne Konference.

Alle under deres respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

Afløsning og Beskikkelse.

Ældste Christian Poulsen løses fra at arbejde i Kristiania Konference og beskikkes til at arbejde i Aalborgs Konference.

Afløsning.

Ældste James N. Sørensen løses paa Grund af sin Hustrus Død fra sin Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem.

C. U. Lund,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Fra „Nøglen til Theologien".

IX. Kapitel.

Theologiens Videnskabs Gjenoprettelse i den nuværende Tidsalder.

Det nittende Aarhundrede oprandt for Verden under langt gunstigere Omstændigheder end nogen anden Tidsperiode siden de Helliges Ødelæggelse og den universale Apostasis Regjering. Den Friheds og Uafhængigheds Aand, som nogle Aarhundreder før havde spiret i Europa, og som efter at have gjennemlevet Trængsler under Regjeringslist, Præstelist og Overtro i den gamle Verden, forplantede sig til den ny, hvor den nød en mere kraftig Vækst, var nu vokset til en Grad af Modenhed og Styrke og havde aabnet et Tilflugtssted for de Fortrykte af alle Nationer under den uvurderlige Garanti af konstitutionel Frihed.

Til denne Standart havde de mest Fremadstridende, Intelligente og Tænkende af enhver Nation i Europa begyndt at samles, lig en bølgende Strøm. Her, langt borte fra Indflydelsen, den falske Glands, den tomme Pragt og de prunkende Navne og Titler af en mægtig og hoffærdig Adelstand, udfoldedes deres Sind; deres Energi havde fuldt Spil, og deres Aandsevner, ubundne og fri og omgivne af uudtømmelige Skatte af Naturens Rigdomme, udviklede snart mange nye Baner for Tanke og Handling, hvis Resultater have revolutioneret Verden med Hensyn til geografisk Kundskab, Handel, Samfærdselsmidler, Forsendelse af Nyheder, fælles Bekjendtskab og Udveksling af Tanker.

Dampens Sejr over Land og Sø, Jernbanens Udbredelse og mest maaske Telegrafens elektriske Kraft ere allerede

i Færd med hurtigt og gradvist at udvikle, sammendrage og forene Nationernes Virksomhed og Interesser som en Forberedelse for den universale Udvikling af Kundskab, indbyrdes Kjærlighed og fælles Broderskab.

Fysisk taget synes der kun at mangle Fuldbyrdelsen af to store Foretagender til at fuldstændiggjøre Forberedelserne, som ere nødvendige til Opfyldelsen af Esajas' og andre Profeters Forudsigelser angaaende Israels Gjenbringelse til Palæstina og de aarlige Forsamlinger af alle Nationer til de nye Standarter, hellige Altre og Templer af Zion og Jerusalem under Bestyrelse af det store, universale og evige Theokrati, som vil afløse Mysteriernes lange Regjering.

Det ene af disse Foretagender er den store østlige Jernbane fra Europa til Indien og Kina med sine Forgreninger og medfølgende Telegraflinjer, der har sit Centrum i Jerusalem. Det andet er den store, vestlige Jernbane med sine Forgreninger og medfølgende Telegraflinjer fra det atlantiske til det stille Hav.

Politisk talt er der endnu en Del Hindringer, som maa bortfjernes, og nogle Erobringer, som maa gjøres, for Eks. Japans Overvindelse og den konstitutionelle Friheds Sejr i visse Lande, hvor Aand, Tanke og Religion endnu reguleres ved menneskelig Lov.

Naar disse Skridt ere gjorte, maa endog den mest Vantro med Hensyn til Skriftens Profetier blive nødt til at tilstaa, at fysisk og politisk taget er der intet umuligt eller endog usandsynligt i den Tro, at de tolv Israels Stammer vilde blive indsamlede fra alle Verdens Nationer til deres eget Land, og at Jerusalem vil blive Hovedstaden for den politiske Regjering, Sæde for Kundskab og et Tilbedelses-Alter for alle de Nationer og Lande, som fandtes i den Del af Verden, der var kjendt af de gamle Profeter, medens den vestlige Halvklode, adskilt, som den er, fra den gamle Verden ved to store Oceaner, vil have sin egen Hovedstad, sit Zion eller sit ny Jerusalem, hvortil alle Slægter og Nationer kunne samles aarligt og modtage Lærdomme, dyrke Gud og udveksle Tanker, Fællesskab og Kjærlighed.

Kan den, som studerer Profetierne, skue alle disse Forberedelser, som tydeligt ere forudsagte for Tusinder af Aar siden, og som nu frembryde for Verden med tilsyneladende forudbestemt Forbindelse og Nøjagtighed og revolutionere alle Ting i en enkelt Tidsalder, uden at fatte, at Guds Haand maa være i alt dette, og at moralsk Energi og aandelig Lys fremkommer fra Himlene i samme Forhold, som de fysiske og politiske Forberedelser for den ny Æra skride frem?

De samme Profeter, som skuede og beskrev Udviklingen af national Frihed, almindelig Samfærdsel, fælles Fred, Kundskab, Enighed i Gudsdyrkelse samt Israels Indsamling, som have beskrevet Veje, Jernbanetog, flyvende, som var det i Skyen, Ocean-Dampere, Skibe, Bærestole og hurtige Dyr som Indsamlings-Midler, have ligeledes forudsagt, at i Forbindelse med alle disse Forberedelser skulde en ny Husholdning indføres, en ny Pagt oprettes og Herren opløfte „et Banner for Nationerne“, udsende Bud, Lærere og Profeter til Verden og aabenbare sin Vilje til Menneskene. I Korthed, en ny Organisation vil blive oprettet med Principper og Love passende for Reorganisationen, Ordningen og Regjeringen af en fornyet Verden.

Hvor og naar skulle vi søge Spiren eller Kjærnen til denne Organisation? Selvfølgeligt i et Land med frie Institu-

tioner, hvor en saadan Organisation kunde lovligt udvikles og kunde fordre konstitutionel Beskyttelse, indtil den var tilstrækkelig stærk og moden til at forsvare sig mod Forstyrrelsen og Dødskampen, der vil gaa forud for Opløsningen af det mystiske Tyrannis lange Regjering; og selvfølgeligt paa en Tid, da denne nye Frihed er bleven grundfæstet og dens Banner anerkjendt iblandt Nationerne. En saadan Organisation skulde ogsaa søges i sin første Udvikling samtidig med den første Opkomst af de fysiske og politiske Midler, der ere givne i samme Øjemed.

I Begyndelsen af indeværende Aarhundrede fødtes de udvalgte Redskaber, der vare bestemte til at holde Gjenopprettelsens Nøgler for Verdens Fornyelse.

De forenede Stater i Amerika var den begunstigede Nation, som blev oprettet med Institutioner passende til Beskyttelse og fri Udvikling af de nødvendige Sandheder og deres praktiske Resultater. Og den store Profet, Apostel og Martyr — Joseph Smith var den Elias, den Gjenopretter, det præsiderende Sendebud, som holder Nøglerne til „Tidernes Fyldes Husholdning".

Ja, denne mærkværdige Mand, hvis uskyldige Blod nylig er blevet udgydt af Snigmordere, var det udvalgte Redskab, æret af Gud og ordineret af Engle til at ordinere andre Apostle og Ældster, til at gjenoprette Guds Kirke og Rige og gjengive den Hellig-Aands Gaver, til at være et Sendebud i Elias Aand og Kraft til at berede Vejen for Herrens Ansigt, thi „i et Nu kommer den Herre til sit Tempel".

Som Johannes, der udførte en lignende Mission som Forberedelse for Guds Søns første Komme, døbte han med Omvendelsens Daab i Vand til Syndernes Forladelse; som ham blev han fængslet, og ligesom ham beseglede han sit Vidnesbyrd med sit Blod; tilsidst bevises hans Budskab ligesom alle andre sande Budskab ved sin fremadskridende Opfyldelse — Kræfterne, Gaverne og Tegnene følge Forkyndelsen af hans Budskab i hele Verden, og enhver Del af Forudsigelserne opfyldes i deres Orden, eftersom Tidens Hjul ruller frem.

Men i et vigtigt Punkt adskiller det Budskab, som han bragte, sig fra alle andre. Theologiens Videnskab, der blev gjengivet ved ham, vil aldrig forfalde; ej heller vil dens Nøgler nogensinde mere borttages fra Jorden. De ere overgivne til Menneskene for sidste Gang. Deres Fuldkommenhed vil gjenbringe Israels og Judahs Stammer, kuldkaste alle fordærvelige og ugudelige Anordninger og Institutioner, indføre en Regjering af universal Fred og Kundskab og fremstille for Jorden dens lovlige og evige Konge, den korsfæstede Nazaræer, den opstandne Messias, bortvise Mørkhed og Død, Sorg, Bedrøvelse og Taarer fra Jorden og krone Menneskeslægten med Sejrens Laurbær og evigt Liv.

Tilkommende Slægter ville opstaa og velsigne ham. Et Tusinde Generationer af utallige Myriader ville synge hans Pris og fortælle om hans Daad, medens utalte Nationer ville nyde Fordelene af det Værk, som Herren sendte ham til at paabegynde. Hans Slægt, den Nation, som han tilhørte, og som jublede ved hans Død, ja, hans Mordere og deres Efterkommere ville endnu komme og bøje sig for ham og trygle om hans Tilgivelse og om Retten til at nyde Fordel af hans Arbejde.

Men o, den Smerte, den mørke Fortvivlelse, en brødefuld Samvittigheds Kvaler, som de elendige Skyldige ville gjennemgaa, førend Forløsningens

Time slaar! Talrige Efterkommere af uskyldige og hæderlige Mænd ville vandre paa Jorden og pløje og høste over Støvet af de usle Mordere og deres Medskyldige, som indvilligede i at udgyde uskyldigt Blod, inden den sidste Basun skal lyde, som kalder deres sovende Støv fra dets lange Søvn i Graven og deres Aander fra de Fordømtes Fængsel. Selv naar denne for dem næsten uendelige Tid er udrunden og de opstaa fra de Døde, ville de ikke modtage nogen Ophøjelse blandt Guds Sønner, men en evig Forvisning venter dem. De kunne aldrig komme, hvor Gud og Kristus bo, men ville være Tjenere under de Helliges Herredømme, som før vare deres Ofre.

Joseph Smith var født i Sharon, Windsor County, Vermont, i de forenede Stater, den 23. December 1805. Han flyttede i sin Barndom med sine Forældre til Nærheden af Palmyra, Wayne County, New York. Her i de udstrakte Skove opdroges han til at være Landmand og hærdedes til al Slags Besværlighed, Møje og Savn, som hører til Opdyrkelsen af en ubeboet Egn. Hans Boglærdom var derfor mangelfuld. I 17 Aars Alderen modtog han flere Syner, i hvilke en hellig Engel formanede ham imod Synd, lærte ham Omvendelse og Tro paa den korsfæstede og opstandne Messias, aabnede Skriften for hans Forstand og udfoldede Profetierne, henhørende til de sidste Dages Værk, og de Lærdomme, som Kristus og hans Apostle fordum forkyndte.

Den 22. September 1827 førte Englen ham til en Høj, nogle Mil borte, som i fordums Tider kaldtes Cumorah. Om denne Høj samledes i det 5. Aarhundrede efter Kristi Fødsel den sidste Rest af en en Gang mægtig og oplyst Nation, kaldet Nephiterne. Her opstilledes 230,000 Mænd, Kvinder og Børn til et sidste Forsvar, inddelt i Legioner paa 10,000 hver, under deres respektive Anførere, i Spidsen for hvilke stod den navnkundige Mormon, Generalen fra et hundrede Slag. Og her modtoge de Fjendens utallige Skarer og nedhuggedes af dem med Undtagelse af nogle Faa, som flygtede mod Syden, og Nogle, som laa saarede og efterlodes af Fjenden blandt de Døde. Iblandt disse Sidste vare General Mormon og hans Søn, den Næstkommanderende, General Moroni. Disse vare de sidste Profeter af et Folk, som ej længer er til. De holdt de hellige Optegnelser, skrevne og overleverede fra deres Forfædre fra den fjerneste Oldtid. De besadde Urim og Thummim og Lehis Kompas, som var beredt af Herren til at føre en Koloni fra Jerusalem til Amerika.

Alle disse Ting nedlagde de i Højen Cumorah, og her laa de forvarede i 14 hundrede Aar. Og hertil førte Englen den unge Joseph for at skue disse hellige Ting og for fra disse saa længe tause Arkiver at modtage en sammentrængt Beretning om deres Historie og med den ogsaa Urim og Thummim.

Denne forkortede Optegnelse var graveret med ægyptiske Skrifttegn paa Guld-Plader af de to Profeter og Generaler — Mormon og Moroni. Ved Englens Undervisning og ved Brugen af Urim og Thummim var den unge Joseph, nu en Profet og Seer, i Stand til at oversætte Optegnelsen eller rettere den uforseglede Del, som var bestemt for den nuværende Slægt.

Da dette var udført, viste Englen sig for tre andre Personer, nemlig Martin Harris, Oliver Cowdery og David Whitmer, og viste dem Guld-Pladerne og Indgraveringen derpaa samt bar Vidnesbyrd om deres korrekte Oversættelse af Profeten Joseph og

befalede dem at bære et trofast Vidnesbyrd herom. To af disse Mænd vare agtværdige Landmænd, og den Tredie var Skolelærer.

Tidlig i Aaret 1830 blev denne Oversættelse og medfølgende Vidnesbyrd udgivet paa Engelsk under Titlen »The Book of Mormon« og er nu (1853) oversat og udgivet i næsten alle de europæiske Sprog.

Denne Bog har dybere Interesse for Verden og ethvert intelligent og ansvarligt Væsen i Verden end nogen anden Bog med Undtagelse af de jødiske Skrifter. Dens Historie gjennemtrænger til den allerfjerneste Oldtid det Mørke, som har omgivet Amerika, og følger tilbage med Strømmen af Menneskeslægtens Generationer til Kilden, hvorfra Nationer, Stammer og Tungemaal ere udsprungne — Babels Taarn. Her sammenblandes den med den store udelte Adamiske Flod, hvis Udspring er Paradiset, Menneskets Vugge. Dens profetiske Syner oprulle Begivenhederne af den tilkommende Tid. Nationernes Skjæbne, Judahs og Israels Gjenopoprettelse, ugudelige Kirkers og Institutioners Fald, Enden paa Overtro og Forvirring, den universale Udbredelse af Fred, Sandhed, Lys og Kundskab, de frygtelige Krige, som skulle gaa forud for denne lykkelige Tid, Jesu Kristi herlige Komme som Kongernes Konge, de Helliges Opstandelse for at regjere paa Jorden, den store, herlige Hvile i et Tusinde Aar og hele Naturens Jubilæum paa vor Planet ere alle forudsagte i denne Bog. Tiden og Maaden, paa hvilke de skulle opfyldes, er udpeget med Klarhed og viser, at den nuværende Tidsalder er rigere paa Tildragelser end alle forudgangne Tidsaldere. Dens Lærdomme ere fremsatte med saa stor Klarhed, Tydelighed og Nøjagtighed, at intet Menneske kan tage Fejl deraf. De ere nedskrevne, som de bleve givne af den opstandne Forløser i Kjærlighed og Miskundhed, af Mænd, hvis Kjærligheds og Taknemligheds Taarer have badet hans hellige Fødder.

Det blev aabenbaret gjennem Urim og Thummim, at den ungdommelige Profet Joseph var af Israels Hus, af Josephs Stamme. Han vedblev at modtage Syner, Aabenbaringer og Englebetjening og blev tilsidst af Engle ordineret til Apostelskabet eller det høje Præstedømme efter den Melchisedekske Orden og til at holde Guds Riges Nøgler i Tidernes Fyldes Husholdning. Saaledes forberedt gik han til Værks med at organisere Kirken den 6. April 1830, med et Medlemsantal paa 6 Personer. Aandens Gaver, saasom Helbredelse, Profeti, Syner og Mirakler begyndte at give sig tilkjende blandt de Troende, saaledes stadfæstende hans Vidnesbyrd ved medfølgende Tegn.

Samme Aar bleve Evangeliets Principper forkyndte og Grene af Kirken bleve oprettede i forskjellige Dele af New York, Pennsylvanien, Ohio og andre Steder, og Antallet af Kirkens Medlemmer steg fra seks Medlemmer til omtrent 1,000.

I de paafølgende tre Aar, udsendte Joseph Smith Hundreder af Ældster, som han havde ordineret, i alle Retninger i Landet, og Grene af Kirken bleve organiserede i de fleste Stater i den amerikanske Union. I Aaret 1835 ordinerede han paa Herrens Befaling et Quorum af tolv Apostle og flere Quorumer af Halvfjerds som et rejsende Præstedømme.

(Fortsættes.)

Det nye Aar.

Endnu et Par Aar, og saa er det endt,
Det største Aarhundred, vor Klode har kjendt,
Mens rundt den rulled i Rummet;
Et Eventyr er Mennesker hændt,
Hvad Damp og Traad over Jord har spændt,
Og hvad den elektriske Gnist har tændt,
Har knap vor Tanke fornummet.

Med uhyre Kræfter en Menneskehed
Har ædt sit Brod i sit Ansigts Sved
Fra Morgen til Aften silde;
Vi tværs gjennem Bjerge sejgt os bed,
Vi bored til Havets Dybde os ned,
Og intet dodeligt Væsen ved,
Hvor langt vi endnu kan ville.

Men medens Maskinerne gik deres Gang,
Og ingen Krandse for højt os hang,
Og Hænderne skabte og skabte,
Sad Nod og Kummer i Stuen trang,
Og der blev Dyrtid endog paa Sang,
Fra kolde Hjerter det Sporgsmaal prang:
Om Mennesket vandt eller tabte?

Det gamle Aarhundred randt op i Blod,
Og haardt har det stampet med jernklædt Fod
Mod Fremskridtet Stykke for Stykke;
Men Menneskeviljens Snille og Mod
Har bundet saa tidt dets hærgende Flod,
At Haabet aldrig vor Slægt forlod
Om kommende Menneskelykke.

Thi den, der har Verden under sig bragt,
Der føler sin Storhed, kjender sin Magt,
Paa Vejen ikke tør raste,
For Trylleordet engang er sagt,
Der bryder hvert Aag og kun har Foragt
For Svælget, som Fordom og Trældom har lagt
Imellem Kaste og Kaste.

Saa kom uden Tyngde, Du nye Aar,
Et af de sidste, før Seklet gaar
Ind til Historiens Hvile.
Bring Fred og Lykke i Vinter og Vaar,
Giv alle Værdige Menneskekaar,
Og smed, mens Luen fra Essen slaar,
Til Plovjern om Dine Pile.

Otto Borchsenius.

Dødsfald.

Peter Jensen, født i Sneglerup, Sjælland, Danmark, den 27. November 1836, død i Mantua, Box Elder Co., Utah, den 24. November 1897. Han døde som Følge af et Fald fra Vognen, medens han var beskjæftiget med at aflæsse Melsække; derefter indtraadte Lungebetændelse, og denne foraarsagede hans Død.

Broder Jensen annammede Evangeliet den 16. December 1859 og emigrerede til Utah med sin Hustru og et Barn i 1860. Han virkede som Missionær i Skandinavien fra Septbr. 1894 til Septbr. 1896, og den sidste Del af denne Tid præsiderede han over Kjøbenhavns Konference. Han var første Raadgiver for Biskoppen i Mantua, beklædte flere Tillidsposter, politiske saavelsom religiøse, og døde, som han havde levet, som en trofast og nidkjær Sidste-Dages Hellig.

Han efterlader sig Hustru, 4 Sønner og 2 Døtre. En af Sønnerne er for Tiden paa Mission i Norge.

Cecilie Larsen, født i Sverige, den 18. Oktober 1833, død i Molen, Emery Co., Utah, den 17. September 1897. Hun annammede Evangeliet i sit Fødeland, emigrerede til Utah i 1869 og døde i fuld Tro paa Evangeliet og i Haabet om en herlig Opstandelse.

Mads Jakobsen, født i Danmark, den 16. Marts 1825, død i Milford, Beaver Co., Utah, den 11. Oktober 1897. Han annammede Evangeliet og rejste til Utah i 1877. Broder Jakobsen døde som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **C. N. Lund**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

1898.